

EL VIATGE

DE LOWIE

Lluís BARNÉS

(COL·LECCIÓ NARRATIVA) - 15

EL VIATGE DE LOWIE

Lluís Biarnés

Primera edició: març del 2019

© Lluís Biarnés Gabarró

Concepte de la portada: Oriol Roca

© de l'edició:

Quorum Llibres

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

quorum@quorumllibres.cat

www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-26-6

DL T 53-2019

*La música mereix ser la segona llengua obligatòria
a totes les escoles del món.*

PAUL CARVEL

ÍNDEX

1. La mort de Bowie.....	13
2. La fi de la música.....	15
3. El silenci.....	17
4. Ràdio Pica.....	19
5. El Nus.....	23
6. Plaça del Raspall.....	27
7. Llibreria Nausicaa.....	29
8. El Cafè del Sol.....	33
9. Compte enrere	35
10. La Festa Proscrita.....	37
11. Model	41
12. La farmàcia de l'oncle Lluís	45
13. Razzmatazz.....	49
14. El Casinet Sant Salvador.....	53
15. Camí de Premià.....	59
16. El Maresme	63
17. El retrobament	67
18. El Casino de Barcelona.....	69
19. Zurich.....	73

20. L'espera	77
21. El Cafè de l'Òpera.....	79
22. Preparant el viatge	83
23. El comiat.....	85
24. Cementiri del Poblenou.....	89
25. Estació Gaudí.....	93
26. Mercat de la Boqueria	97
27. Discos Castelló.....	99
28. Café de las Artes.....	103
29. Provisional.....	107
30. <i>After hours</i>	109
31. Mercat de Sant Antoni	115
32. Studio 54	119
33. Bar Linyola.....	123
34. 666.....	125
35. El niu d'amor	129
36. Bar Glaciar	133
37. Sala Savannah.....	137
38. Recordant d'on venim	143
39. Karma	147
40. Retorn a l'Estació Gaudí.....	151
41. La veïna Teresa	155
42. La Rivolta.....	157
43. Segur de Calafell.....	161
44. Mudanzas.....	165
45. Magic.....	169
46. Ceferino	175

47. El gran cop.....	181
48. Concert d'en Bowie.....	183
49. Última parada	185
Epíleg: la cuina de Lowie.....	187
Agraïments.....	189

1. LA MORT DE BOWIE

10 de gener de 2016

Avui en David Robert Jones ens ha deixat a 69 anys, després de gairebé dos anys lluitant secretament contra el càncer. El Camaleó ha mort a l'illa de Manhattan, ciutat de Nova York.

Per Facebook, Twitter i Instagram apareixen milers de fotos, cançons, homenatges i condols dedicats a l'Home de les Mil Cares, el Duc Blanc, Ziggy Stardust... David Bowie ha mort, però de fet és immortal.

Fa només una setmana del llançament del seu 25è disc.

La música és indispensable per a la vida. Ens endolceix les penes, il·lumina als depressius amb un raig d'esperança, dona ritme al cos, ens acompanya en solitud, ens procura *speed* quan l'alegria està de part nostra. La música alimenta la creativitat, estimula cada petit racó de la nostra intel·ligència. Reproduïm cançons a través de la veu, del so interpretat amb les mans i els peus. Ens permet imaginar mons, faules i històries.

Camaleó, sempre seràs el meu «Home de les Estrelles» que em guiarà per descobrir si «Hi ha vida a Mart». Encara que acabi com el Major Tom, perdut a l'espai, seguiré sent un «Rebel, Rebel» per trobar l'«Amor modern», qui sap si amb una «Noia xinesa», o fins i tot amb la mateixa «Lady Stardust», tot i que el moment demana «Canvis» per retrobar-me amb la «Fama», ballar i ser «Fashion», encara que per aconseguir-ho hagi d'anar d'«Estació en estació», buscant «Oh, les teves coses boniques» per acabar sent «Herois» per un dia!

[...] *forever and ever*
Then we could be heroes just for one day
We can be heroes

*We can be heroes
We can be heroes just for one day
We can be heroes.¹*

¹ «... per sempre i sempre més / Aleshores podríem ser herois / Només per un dia / Podríem ser herois / només per un dia» («Heroes», David Bowie).

2. LA FI DE LA MÚSICA

10 de gener de 2023

El govern acaba d'anunciar, coincidint amb l'aniversari de la mort d'en Bowie, la implantació de la llei del silenci musical, que prohibeix tocar i reproduir qualsevol mena de música. Als mitjans de comunicació, a Internet, als bars, a les galeries comercials... s'ha fet el silenci. Fins i tot s'ha anunciat que les pel·lícules clàssiques seran regravaades sense cap banda sonora.

Només silenci.

Ens han pres el tresor més preuat. Ara què farem? Com deia en Friedrich Nietzsche: «Sense música la vida seria un error».

La notícia ha estat transmesa per tots els mitjans de comunicació, i Telecinco li ha dedicat un especial en el qual el portaveu del govern central ha explicat els avantatges d'erradicar «la contaminació auditiva» de la vida social. Fins i tot els diaris dedicats al món de l'esport, com el *Marca* i l'*As*, han divulgat la notícia.

Comença una nova era on tot aquell que sigui descobert amb música serà durament castigat.

El ministre d'Educació vol conscienciar els joves perquè, segons afirma, la música anul·la la ment i distreu la voluntat de seguir endavant.

Com a mesura de prevenció, el govern repartirà gratuïtament un videojoc que consisteix en matar músics, actuals i antics, per anar passant pantalles. Qui arribi al final obtindrà un val de descompte d'una coneguda cadena d'hamburgueseries.

Excavaran immenses deixalleries on s'enterraran tots els CD, vinils, cassetes, iPods, altaveus, instruments musicals i qualsevol altre aparell que pugui emetre música.

Tal com cantaven The Doors, s'ha fet la foscor.

*When the music's over
Turn out the lights.*²

² «Quan la música s'acabi / Apaga els llums» («When the music's over», The Doors).

3. EL SILENCI

18 d'octubre de 2025

La ciutat sense música s'ha tornat trista, fosca, sense il·lusions. Tots els locals musicals, petits i grans, han estat tancats i precintats, incloent-hi L'Auditori, on una dècada enrere els nens i les nenes de Catalunya feien la cantata escolar a final de curs.

El Gran Teatre del Liceu ha patit un altre incendi, aquest cop provocat pel govern. És una manera d'alertar al país i a la ciutat que s'ha acabat el bròquil.

Als nostàlgics encara se'ls fa estrany veure tancada la Sala Razzmatazz, al Poblenou, on se celebraven tants concerts, el Jamboree, cau del jazz i la música negra a la plaça Reial i, a l'altra banda de la plaça, el Karma, on els vells rockers movien l'esquelet o el que podien i, just al costat, el Sidecar, on el jovent ballava al so indie i on també eren habituals els concerts.

Tot l'Eixample, pujant per Aribau, s'ha tornat un desert musical. És desolador comprovar que els seus bars i pubs ara estan destinats als videojocs.

Al Poble Sec han corregut la mateixa sort: la Sala Apolo i el Plataforma, juntament amb el cèntric City Hall.

En altres parts de la ciutat, la Sala Bikini, el KGB, el Moog, La Terrazza, l'Otto Zutz, i el Luz de Gas... ara són magatzems o cadenes de *fast food*.

També a Gràcia, barri musical per excel·lència, amb mil i un locals dedicats a promocionar nous talents musicals, com ara l'Alfa, o institucions, com el Maria, impera la llei del silenci musical.

Cadenes de ràdio com Radio 80, Kiss FM, Radio 3 o Rock FM, on es punxava música les vint-i-quatre hores del dia, amb la possibilitat d'obtenir premis al concurs Rockmaster, gràcies a El Pirata y su Banda, han estat

clausurades. També s'han silenciats els programes de Catalunya Música o la famosa llista de Flaixbac.

Fins i tot ha deixat d'emetre el seu senyal Ràdio Pica, independent, autogestionada i no comercial. La llegenda deia que emetien des d'un vaixell ancorat a prop de Barcelona. Qui sap si tornarà algun dia a port...

Des que el silenci embolcalla la ciutat, la gent ha començat a patir trastorns de son, falta de concentració, fatiga i abatiment. Les depressions s'han multiplicat a una ciutat que ha perdut el seu somriure. La seva mirada és ullerosa i sense brillantor.

La ciutat que quan cau la nit s'apaga per moments ja no és la Barcelona elèctrica, descarada, alegre i amable que abans atreïa milions de turistes de tot el món.

L'aeroport sembla abandonat. És com tornar a la Barcelona dels 70, trista i d'esquena al mar. Es podria dir que la ciutat es diu Ona, el nom de la meua dona. Una professora de música que ara és com un cos perdut per l'espai, sense trobar l'equilibri que ens fa possible engegar la maquinària dels sentiments.

Ha calgut trobar altres alternatives per motivar la gent. La lectura ha pujat la seva cotització. És un bon oci que sempre ha anat de la mà de la música, dos arts entrelaçats en un. Tal com descriu en Vila-Matas en el seu llibre *El mal de Montano*, en el qual el narrador escriu un diari personal i porta la seva malaltia pels llibres a la ficció; acaba transformat ell mateix en literatura, entrant a formar part d'una societat secreta de conjuradors contra els enemics de la narrativa.

Potser el que ens falta és això, penso ara als meus 59 anys, formar una societat secreta contra els que han destruït la música.

Seria la manera de donar embranzida a aquest sentiment retingut que portem a dins els que encara estem en plenes facultats. Ara és el moment de salvar la música. Ho hem de fer pels nostres fills i per nosaltres mateixos, per revifar les nostres ànimes.

*All we need is music, sweet music
There'll be music everywhere They'll be swinging, swaying, records playing,
Dancing in the street, oh.*³

³ «Tot el que necessitem és música, música dolça / Hi haurà música a tot arreu / Ells s'estan balancejant, balancejant, records sonen / Ballant al carrer, oh!» («Dancing in the Street», versió de David Bowie i Mick Jagger).

4. RÀDIO PICA

24 de novembre de 2025

Ràdio Pica va néixer el 1981, tot connectant amb el jovent alternatiu com a altaveu de la música no comercial.

Gairebé mig segle després, el seu Facebook encara feia lluir aquest eslògan:

Estem entusiasmats que la política, el gran capital
i les masses menyspreïn l'*underground*.

Aparentment no existim, som invisibles...

A quarts de sis de la tarda ja feia fresca. Escoltàvem les notícies a la SER mentre enlestíem el mostrari de la nova temporada. Ubicat al cor de Gràcia, al carrer Terol, el pare m'havia deixat en herència el taller de confecció de camises.

Les tres joves operàries estaven ensopides des que no podien escoltar la seva emissora preferida, Rock FM.

De sobte, la ràdio va fer un espetec elèctric i va callar. Quan ja pensava que s'havien fos els circuits, un ritme sincopat ens va deixar bocabadats. Una veu inconfusible va cantar amb energia:

*Rebel Rebel, you've torn your dress
Rebel Rebel, your face is a mess.*⁴

—Ho heu sentit? —vaig cridar emocionat—. La puta d'oros! És el Bowie!!!

⁴ «Rebel rebel, has estripat el teu vestit / Rebel rebel, tens la cara feta un cromó» («Rebel Rebel», David Bowie).

Aquell esclat musical va ser només l'inici d'un fil rocker que va aplegar a les noies al voltant de l'aparell. Se'ls il·luminaven els ulls com si estiguéssim veient una posta de sol a Formentera.

La Mònica va començar a saltar i a moure els malucs al so dels Red Hot Chili Peppers, que van sonar després.

El hit de la banda californiana, «Snow», va anar seguit d'«In the name of love» de U2 i «Police of Truth» de Depeche Mode. També The Cure van tenir el seu moment de glòria amb «The Blood», fins que els AC/DC van retronar al taller amb «It's a long way to the top», tota una declaració d'intencions.

*It's a long way to the top
If you wanna rock 'n' roll
If you think it's easy doin' one night stands
Try playin' in a rock roll band
If you wanna rock 'n' roll.⁵*

Miraculosament, Ràdio Pica havia tornat.

Aquell matí de novembre tornava a ser l'altaveu de tota mena de públics inconformistes: okupes, punks, contestataris, poetes, llibertaris... Ningú sabia com havien aconseguit irrompre il·legalment a la freqüència modulada al 96.9 d'una coneguda emissora estatal.

El mòbil no parava de piular amb cada entrada de les xarxes socials.

Enmig d'aquell festival, vaig rebre una alerta des del HowDoUDo, una aplicació nova que havia aparegut poc abans que WhatsApp desaparegués, quan van fer fallida totes les empreses de Mark Zuckerberg, Facebook inclosa. El HowDo, que és com en dèiem dels missatges rebuts des de l'aplicació, era de l'Ona, la meva dona.

Has estat tu?

Per un moment he deixat de patir mal de cap!

He tornat a somriure, carinyet! Muuua!

No, Ona, però tant se val...

T'estimo!

Aquí ara estem tornant a viure.

⁵ «Hi ha un llarg camí fins al cim / Si vols rock'n'roll / Si creus que és fàcil buscar-se rotllos d'una nit / Prova a tocar en una banda de rock'n'roll / Si vols rock'n'roll» («It's a long way to the top», AC/DC).

Però l'alegria no va durar massa.

La Cadena Ser va tallar el fil musical per emetre un comunicat on esmentava la falta d'ètica dels «terroristes de les ones», malgrat la poca repercussió que havia tingut aquell breu programa anarquista, on havien fet servir música antiga i decadent.

Seguidament vaig rebre un altre missatge, aquest cop de la Lexa, la meua filla:

Papi, has sentit la ràdio?
Que fort!

Sí, per un moment he flipat...
Llàstima que s'hagi acabat.

Els ulls de la mami tornaven a brillar...
Ens veiem a casa, oi?

És clar, carinyet.
Fins ara, Lexa!

Els dies següents els noticiaris van informar de les detencions de personatges vinculats a les ràdios catalanes i a altres entitats amb passat musical.

Després d'un judici exprés, van ser escollits com a caps de turc dos nois, un d'origen magrebí i l'altre francès. La notícia contradeïa la versió oficial de la cadena estatal.

Ser o no ser honest, periodísticament parlant, vet aquí el dilema...